

Ez a cím nem árul el mindent, sőt inkább kevesebbet, mint kellene, de amit elvárunk ettől a történettől, az mind benne van és elfeledteti a cím fontosságát.

Reggel 7.00 - a telefonomból üvölt a "Wake me up"... Hurrá, ez azt jelenti, hogy reggel van és indulhat a nap!

Ugyanis az egész osztály a veszprémi állatkertbe készül, gondolván: "már mindenki járt ott, milyen unalmas lesz..." Meg kell hagyni, óriásit tévedtünk, mert lehet, hogy már jártunk ott, de mégsem így együtt, és hát így azért teljesen más volt!

Már az odaút is nagyon vidáman telt - gyakorlatilag végigénekeltük az egészet, nevettünk, sokat beszélgettünk, fényképeztünk. Mikor megérkeztünk és leszálltunk a buszról, észrevettük, hogy ott sokkal hidegebb van, mint Pápán volt, amikor indultunk. A hideg időnek köszönhetően azon sem csodálkoztam volna, ha mi tartanánk el a zsepigyárakat... Mindenkin kabát, vastag pulcsi, sapka és sál volt, nameg a 100-as zsebkendő, amely nélkülözhetetlen kelléknek számított.

Az első állomás a hüllőház volt. Azzal a mondattal indultunk az ajtaja felé, hogy "menjünk be ide, a melegre!".

- Gyerekeeeeeek! - szólt Csuti tanár úr, mire mindenki megtorpant. - Csendesebben legyetek, elvégre állatkertben vagyunk!

Erre aztán mindenkiből dőlt a nevetés, Alíz néni, az oszifőnk pedig közölte, hogy ő ezt most felírja...

A hüllőházban sok kígyó volt, meg pockok, bogarak, meg valami gyíkféle. Egy nagy játszóházi rész is volt, amelybe legszívesebben bementem volna, de tekintve, hogy érett 14 éves lány vagyok, ez nem valósulhatott meg... Mindegy...

Ahogy kiértünk a hüllőházból, már mehettünk is tovább a szarvasok, vízidisznók, pelikánok

mosómedvék, kenguruk és majmok irányában. Szegény állatok! Minimum lelki tanácsadásra szorulnának azok után, hogy mindenki a képükbe hajolt és egy "jujj, de cuki vagy!" beszéléssel, vagy épp egy jó erős vakuvillantással ajándékozta meg őket. Láttunk még hatalmas tigriseket, medvéket, zsiráfokat, struccokat, zebrákat; kecskéket is, meg gorillát, meg gyűrűsfarkú makit. Utóbbi a "Julien király" nevet kapta tőlünk, mondván: a "Madagaszkár"-ban is pont ilyen van (?).

Miután kiéltük magunkat az állatkertben, sem a vendégek, sem az ott dolgozók nem tudták eldönteni, hogy vajon most hatévesek vagyunk, vagy csak szimplán kiéljük magunkból a kisgyermeket. Visszaérve a buszhoz nem találtuk a sofőrünket, és miután egyikünk közölte, hogy a sofőr szerinte elájult, mindenki egyszerre kezdte el kopogtatni a busz ablakait, hogy a hátsó négyes ülésen alvó fiatalember felébredjen. Mikor kinyitotta nekünk az ajtót, Dana mosolyogva köszönt neki : "Csókolom!" Erre csak annyit mondott, hogy "nem vagyok én olyan öreg!" (Csak nem az alvás fiatalított rajta?) Mikor mindenki elhelyezkedett, elindultunk a Hungária étteremhez, ahol az ebéddel vártak minket. Evés előtt egy jót sétáltunk még egy parkban: vadgesztenyét gyűjtöttünk, fényképeket csináltunk, beszélgettünk.

Hazafelé már nem énekeltünk - mindenki fáradt volt, amit nem is csodálok: a csípős levegő és a finom ebéd megtette a hatását. Már csak az ágyunkat akartuk, kipiheríteni a hetet és ezt a napot, ami nagyon jó volt, és sok szép élménnyel gazdagodhattunk.

Nos hát így telt az első bennmaradós hétvégénk. Szerintem ez egy jó kis kirándulás volt! Jól éreztem magam, és nagyon várom a további kirándulásokat, élményeket.

Kristóf Diána